

Κριτική του **Στέφανου Ξένου** για το μυθιστόρημα του **Βαγγέλη Ραπτόπουλου** *Διόδια*
(εκδόσεις Κέδρος)

Διόδια στη νέα ζωή

Ο Βαγγέλης Ραπτόπουλος είναι από τους πιο επιτυχημένους Έλληνες συγγραφείς της γενιάς που εμφανίστηκε στο χώρο της ελληνικής λογοτεχνίας στα τέλη της δεκαετίας του '70 και πάτησε πιο γερά ως συγγραφέας μέσα στη δεκαετία του '80. Βιβλία του έχουν μεταφραστεί σε ξένες γλώσσες κι έχουν μεταφερθεί στον κινηματογράφο, την τηλεόραση και το θέατρο.

Ένα από τα βιβλία του Ραπτόπουλου που μεταφέρθηκαν στην τηλεόραση είναι και το *Διόδια*. Μια παρέα τεσσάρων φίλων ετοιμάζεται για τις εισαγωγικές εξετάσεις στο πανεπιστήμιο. Έχουν τελειώσει το σχολείο, διαβάζουν για τις εισαγωγικές του Σεπτεμβρίου, όμως η καθημερινότητά του εμπεριέχει και τις συναντήσεις τους, τις βόλτες, κορίτσια, ντισκοτέκ και τον πειρατικό ραδιοφωνικό σταθμό.

Μια κλασική παρέα νέων στα τέλη του '70 με αρχές του '80, με τους γονείς τους να τους πιέζουν να διαβάσουν, οι ώρες μελέτης να κυλάνε βασανιστικά και βασική τους έννοια είναι να βρεθούν και πάλι όλοι μαζί. Και η γνωριμία με δυο κοπέλες θα ταράξει τα νερά.

Το συγκεκριμένο βιβλίο του Βαγγέλη Ραπτόπουλου εκδόθηκε για πρώτη φορά το 1982. Το κείμενο είναι γραμμένο σε πρωτοπρόσωπη αφήγηση, καθώς ο αναγνώστης παρακολουθεί την ιστορία των τεσσάρων φίλων υπό τη ματιά του ενός. Με γλώσσα ρέουσα και ύφος ανάλογο της εποχής, ο Ραπτόπουλος σκιαγραφεί άριστα την εικόνα μιας εποχής περίπου τρεις δεκαετίες πίσω, δίνοντας χρώμα και φωνή στη μορφή μιας νεολαίας που έβγαινε από τα απόνερα της δικτατορίας και εισερχόταν σε μια νέα φάση για την κοινωνία και τη χώρα ολόκληρη.

Παρόλο που δεν περιμένει ο αναγνώστης τη μεγάλη ανατροπή —κι ευτυχώς, γιατί κάτι τέτοιο θα χάλαγε το κλίμα του κειμένου—, η πλοκή είναι τόσο συμυκνωμένη και το ύφος του συγγραφέα τόσο σφιχτό, που πραγματικά δεν νομίζω ότι κάποιος θα μπορούσε να αλλάξει ή να προσθέσει κάτι. Γιατί καθ' όλη την ανάγνωση το βιβλίο δεν κάνει καμία κοιλιά, δεν χάνεται πουθενά η ροή. Αντιθέτως, ο αναγνώστης καθώς εισέρχεται πιο βαθιά στην ιστορία του Ραπτόπουλου, τόσο οι ήρωες γίνονται πρόσωπα οικεία, χαρακτήρες σκιαγραφημένοι με στοργή, ρεαλισμό και νοσταλγία.

Το βιβλίο του Βαγγέλη Ραπτόπουλου *Διόδια* είναι ένα εξαιρετικό απεικόνισμα μιας γενιάς που βρέθηκε στο μεταίχμιο της αλλαγής, μα πολύ περισσότερο ένα παράθυρο στο παρελθόν, όπου η ανεμελιά και η ειλικρίνεια κοσμούσαν την καθημερινότητα της κοινωνίας μας.

— Στέφανος Ξένος (diavasame.gr)